

42

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 29 lutego 1968 r.

w sprawie orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

Na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) oraz § 1 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1968 r. w sprawie zasad i trybu postępowania przy wystawianiu, doręczaniu oraz kontroli orzeczeń i zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 16) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy orzekania przez zakłady społeczne służby zdrowia:

- 1) o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby,
- 2) o stanie zdrowia w postępowaniu o przedłużenie okresu zasiłkowego,
- 3) o potrzebie opieki domowej nad chorym członkiem rodziny,
- 4) o potrzebie przebywania matki w szpitalu dla karmienia piersią chorego dziecka,
- 5) o czasowym ograniczeniu zdolności do pracy (o potrzebie powstrzymania się od pracy w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej bądź o potrzebie zmiany rodzaju i warunków pracy),
- 6) o przewidywanej dacie porodu i dacie porodu odbytego.

2. Przepisy rozporządzenia dotyczące orzekania przez szpitale stosuje się odpowiednio do sanatoriów oraz do klinik, oddziałów klinicznych instytutów naukowo-badawczych i oddziałów chorych leżących w przychodniach bądź w stacjach pogotowia ratunkowego, a przepisy dotyczące orzekania przez przychodnie stosuje się odpowiednio do ośrodków zdrowia (do punktów lekarskich przy zakładach pracy nie objętych opieką przemysłowej służby zdrowia) oraz do lekarzy (lekarzy dentyści) wykonujących opiekę zdrowotną nad pracownikami jednostek organizacyjnych resortu zdrowia i opieki społecznej.

3. Przepisu ust. 1 pkt 5 nie stosuje się do orzekania w myśl przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy o potrzebie przeniesienia pracownika czasowo lub na stałe do pracy nie narażającej go na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia w związku z utrzymywaniem się objawów powstawania choroby zawodowej o szczególnym zagrożeniu.

§ 2. 1. Orzeczenia określone w § 1 ust. 1 wydaje zakład społeczny służby zdrowia obowiązany do udzielania pomocy leczniczej osobie, której orzeczenie dotyczy.

2. Pracownikowi pozostającemu pod opieką przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej bądź punktu lekarskiego (felczerskiego) przy zakładzie pracy nie objętym opieką przemysłowej służby zdrowia — orzeczenia określone w § 1 ust. 1 pkt 1 i 5 wydaje ta przychodnia (punkt), chyba że zachodzą okoliczności uniemożliwiające choremu korzystanie z tego zakładu.

§ 3. 1. W zakładach społecznych służby zdrowia orzekają:

- 1) lekarze i lekarze dentyści, udzielający świadczeń leczniczo-zapobiegawczych,

- 2) lekarze-kierownicy przychodni i ośrodków zdrowia,
- 3) komisje lekarskie.

2. Ponadto na podstawie upoważnienia właściwego do spraw zdrowia i opieki społecznej organu prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej mogą orzekać:

- 1) starsi felczery i felczery udzielający świadczeń leczniczo-zapobiegawczych oraz
- 2) położne przychodni w zakresie ustalania daty odbytego porodu.

§ 4. 1. Komisje lekarskie działają w szpitalach i przychodniach.

2. Komisje lekarskie działające w szpitalach składają się z dwóch lekarzy, z których jednym jest dyrektor szpitala lub lekarz przez niego wyznaczony, a drugim lekarz, pod którego opieką chory się znajduje.

3. Właściwe do spraw zdrowia i opieki społecznej organy prezydium powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty, dzielnicowych w mieście wyłączonym z województwa) rad narodowych powołują dwuosobowe komisje lekarskie w przychodniach obwodowych, a w razie potrzeby również w innych określonych przychodniach oraz ustalają ich właściwość miejscową.

§ 5. 1. Orzeczenie powinno być oparte na wynikach bezpośredniego badania stanu zdrowia i wpisane do karty choroby (historii choroby).

2. Komisja lekarska w przychodni:

- 1) zleca lekarzowi będącemu jej członkiem badanie obłożnie chorego przebywającego w domu,
- 2) może w drodze wyjątku zaniechać badania obłożnie chorego przebywającego w domu i wydać orzeczenie zaoczne, jeżeli przedłożona dokumentacja lekarska jest wystarczająca i nie budzi wątpliwości.

3. Orzeczenie powinno zawierać:

- 1) wywiad chorobowy, dane o dotychczasowym leczeniu i o przerwach w pracy spowodowanych tą samą chorobą,
- 2) wyniki badania oraz wyniki dodatkowych badań rozpoznawczych,
- 3) rozpoznanie choroby oraz jej numer statystyczny,
- 4) zastosowane leczenie oraz udzielone choremu wskazówki lecznicze,
- 5) okres niezdolności (ograniczonej zdolności) do pracy wraz z jej stwierdzeniem,
- 6) uzasadnienie,
- 7) podpisy osób wydających orzeczenie.

4. Orzeczenie szpitala powinno zawierać dane określone w ust. 3 pkt 5—7.

5. Jeżeli lekarz przy wydawaniu orzeczenia o czasowej niezdolności do pracy stwierdzi, że choroba powodująca tę niezdolność pozostaje w związku przyczynowym z nadużyciem alkoholu, to w zaświadczeniu, obok numeru statystycznego oznaczającego chorobę powodującą niezdolność, wstawia numer statystyczny przewidziany dla zatrucia alkoholem.

§ 6. 1. Czasową niezdolność do pracy orzeka się na okres od dnia badania.

2. Okres bezpośrednio poprzedzający dzień badania, nie dłuższy niż 3 dni, może być objęty orzeczeniem, jeżeli:

- 1) w wyniku badania stwierdza się, że stan zdrowia osoby badanej powodował w tym okresie niezdolność do pracy, oraz
- 2) zostało stwierdzone, że:
 - a) mimo zawiądomienia we właściwym czasie zakładu społecznego służby zdrowia o potrzebie udzielenia pomocy zakład ten pomocy nie udzielił albo
 - b) szczególne okoliczności usprawiedliwiają niezawiądomienie we właściwym czasie o potrzebie udzielenia pomocy.

3. Okres bezpośrednio poprzedzający dzień badania, dłuższy niż 3 dni, może być objęty orzeczeniem w przypadkach wyjątkowo uzasadnionych:

- 1) w odniesieniu do osób, które z powodu choroby psychicznej lub zaburzeń psychicznych były niezdolne do oceny swego postępowania,
- 2) w odniesieniu do chorych obłożnie, którzy pomimo skierowania przez przychodnię lub pogotowie ratunkowe i niezwłocznego zgłoszenia się do szpitala nie zostali przyjęci do szpitala,
- 3) w odniesieniu do chorych, którzy po upływie okresu orzeczonej niezdolności do pracy nie mogli z ważnych przyczyn zgłosić się w celu przedłużenia okresu niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby,
- 4) jeżeli stan zdrowia osoby zainteresowanej nie budził wątpliwości co do jej czasowej niezdolności do pracy, lecz właściwy zakład służby zdrowia nie wystawił zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy.

4. W przypadkach określonych w ust. 3 pkt 3 i 4, orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy wydaje na podstawie odpowiedniej dokumentacji lekarskiej dotyczącej przebiegu choroby tylko lekarz-dyrektor wojewódzkiej (miejskiej w mieście wyłączonym z województwa) przychodni przemysłowej właściwej ze względu na miejsce pracy lub pobytu osoby zainteresowanej lub z upoważnienia dyrektora — lekarz-kierownik działu (sekcji) do spraw nadzoru nad orzecznictwem o czasowej niezdolności do pracy.

5. Przepisy ust. 1—4 stosuje się tylko do orzeczeń o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, a przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do orzeczeń o potrzebie opieki domowej nad chorym członkiem rodziny.

§ 7. Na podstawie orzeczenia zakład społeczny służby zdrowia wydaje pracownikowi zaświadczenie według wzoru ustalonego przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Prezesem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 8. 1. W zakładzie opieki zdrowotnej otwartej o czasowej niezdolności do pracy orzekają:

- 1) lekarze jednorazowo na okres do 3 dni, z tym że łącznie orzeczony okres niezdolności nie może być dłuższy niż 9 dni,
- 2) lekarze dentyści jednorazowo na okres do 3 dni, z tym że łącznie orzeczony okres niezdolności nie może być dłuższy niż 6 dni,
- 3) starsi felczerzy i felczerzy w granicach okresu ustalonego przez właściwy do spraw zdrowia organ prezydium powiatowej rady narodowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa), z tym że okres ten nie może być dłuższy niż 3 dni.

2. Lekarz, lekarz dentyista, starszy felczer, felczer zakładu opieki zdrowotnej otwartej, przeznaczonego dla ogółu ludności, może wydać pracownikowi objętemu opieką przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy wyłącznie na jeden dzień, chyba że pracownik jest obłożnie chory lub zachorował w innej miejscowości, niż jest położony zakład pracy, i nie ma możliwości stawienia się na badanie do przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej następnego dnia po wystawieniu zaświadczenia.

3. Lekarze (lekarze dentyści, starsi felczerzy, felczerzy), którzy podejmują leczenie chorego uznanego bezpośrednio przedtem za czasowo niezdolnego do pracy, mogą orzec dalszą niezdolność do pracy tego chorego na czas nie dłuższy niż stanowiący uzupełnienie okresów przewidzianych w ust. 1.

4. Przepisy ust. 1—3 nie dotyczą orzekania o czasowej niezdolności do pracy w okresie poprzedzającym dzień badania (§ 6 ust. 2 i 3).

§ 9. Lekarz zakładu opieki zdrowotnej otwartej może wydać jednorazowo orzeczenie na okres do 9 dni, jeżeli rozpoznał chorobę powodującą długotrwałą niezdolność do pracy, a stan chorego nie wymaga badań lekarskich w orzeczonym okresie niezdolności.

§ 10. 1. Na wniosek lekarza (lekarza dentyisty, starszego felczera, felczera) okres czasowej niezdolności do pracy może przedłużyć:

- 1) po upływie okresów określonych w § 8:
 - a) lekarz-kierownik ośrodka zdrowia — na okres, nie dłuższy niż 15 dni,
 - b) lekarz-kierownik przychodni — na okres nie dłuższy niż 30 dni,
- 2) po upływie okresów, o których mowa w pkt 1 — komisja lekarska w przychodni na okres każdorazowo nie dłuższy niż 30 dni.

2. W razie wydania orzeczenia przez lekarza-kierownika przychodni lub lekarza-kierownika ośrodka zdrowia, lub komisję lekarską okres czasowej niezdolności do pracy może przedłużyć tylko komisja lekarska w przychodni.

3. Lekarz-kierownik przychodni i lekarz-kierownik ośrodka zdrowia może za zgodą właściwego do spraw zdrowia i opieki społecznej organu prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej przekazać swoje uprawnienia do orzekania innemu lekarzowi zatrudnionemu w tym zakładzie.

§ 11. 1. Lekarz (lekarz dentyista, starszy felczer, felczer) kieruje pracownika:

- 1) do kierownika przychodni (ośrodka zdrowia), jeżeli:
 - a) zachodzi potrzeba orzeczenia niezdolności do pracy w okresie bezpośrednio poprzedzającym dzień badania (§ 6 ust. 2 i 3),
 - b) zachodzi potrzeba przedłużenia okresu niezdolności do pracy orzeczonego w myśl § 8,
 - c) zachodzi wątpliwość co do uznania pracownika za niezdolnego do pracy albo
 - d) pracownik nie godzi się z uznaniem go za zdolnego do pracy,
- 2) do komisji lekarskiej w przychodni, jeżeli zachodzi potrzeba przedłużenia okresu niezdolności do pracy po upływie okresu przewidzianego w § 10 ust. 1 pkt 1 lub 2.

2. Kierownik przychodni (ośrodka zdrowia) kieruje pracownika do komisji lekarskiej, jeżeli ma wątpliwości co do uznania go za niezdolnego do pracy.

3. Lekarz (lekarz dentysta, starszy felczer lub felczer) i lekarz-kierownik przychodni (ośrodka zdrowia) powinien w skierowaniu wypowiedzieć się, czy pracownik ze względu na stan swego zdrowia może stawić się na badanie.

§ 12. 1. W szpitalach orzekają o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby ordynatorzy oddziałów na wniosek lekarza bezpośrednio opiekującego się chorym:

- 1) na okres pobytu w szpitalu oraz
- 2) na okres po wypisaniu ze szpitala, nie dłuższy jednak niż 15 dni.

2. Jeżeli ordynator oddziału uzna, że okres wymieniony w ust. 1 pkt 2 jest niewystarczający, kieruje chorego na komisję lekarską w szpitalu, która może orzec o niezdolności do pracy na okres nie dłuższy niż 30 dni.

3. Uprawnienia określone w ust. 1 i 2 przysługują lekarzom dentystom będącym ordynatorami oddziałów chirurgii szczękowej.

§ 13. 1. O czasowej niezdolności do pracy z powodu nieszczęśliwego wypadku lub nagłego zachorowania orzeka na okres jednego dnia lekarz (starszy felczer, felczer) stacji pogotowia ratunkowego lub lekarz szpitala pełniącego ostry dyżur.

2. O przedłużeniu okresu orzeczonego w myśl ust. 1 orzeka zakład podejmujący dalsze leczenie.

§ 14. 1. O potrzebie zapewnienia opieki domowej dla członka rodziny z powodu obłożnej choroby lub porodu odbytego w domu orzeka lekarz (starszy felczer, felczer) przychodni na okres przewidziany w § 8 ust. 1. O potrzebie zapewnienia opieki domowej choremu dziecku może również orzec na okres nie dłuższy niż 3 dni lekarz zatrudniony w żłobku, z którego opieki dziecko korzysta.

2. Jeżeli stan zdrowia obłożnie chorego członka rodziny wymaga leczenia szpitalnego, orzeczenie o potrzebie opieki domowej wydaje się na okres nie dłuższy niż 3 dni; w razie stwierdzenia przez szpital niemożności przyjęcia chorego z powodu braku miejsca okres ten może być przedłużony przy odpowiednim zastosowaniu przepisów § 8—10.

3. Nie wydaje się orzeczenia o przedłużeniu, jeżeli chory albo rodzice chorego dziecka nie zgadzają się na umieszczenie chorego w szpitalu.

4. W razie porodu prawidłowego wydaje się orzeczenie o potrzebie opieki domowej na okres nie przekraczający 9 dni.

5. Nie orzeka się o potrzebie zapewnienia opieki nad chronicznie chorymi.

§ 15. 1. O potrzebie przebywania w szpitalu matki chorego dziecka orzeka ordynator oddziału, jeżeli zachodzi potrzeba karmienia dziecka piersią, a matka mieszka poza miejscowością będącą siedzibą szpitala.

2. Orzeczenie określone w ust. 1 wydaje się na okres pobytu matki w szpitalu.

§ 16. 1. O potrzebie czasowego powstrzymania się od pracy w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej bądź o potrzebie zmiany zatrudnienia i warunków pracy orzeka lekarz:

- 1) przychodni przy zakładzie, w którym pracownik jest zatrudniony, albo
- 2) poradni higieny pracy przychodni właściwej ze względu na siedzibę zakładu pracy, jeżeli przychodnia określona w pkt 1 nie została zorganizowana, albo
- 3) przychodni właściwej ze względu na miejsce zatrudnienia pracownika, jeżeli przychodnia (poradnia) określona w pkt 1 i 2 nie została zorganizowana.

2. Przepisy § 8—10 stosuje się odpowiednio. W tym samym przypadku chorobowym nie orzeka się o czasowym ograniczeniu zdolności do pracy na okres dłuższy niż trzy miesiące, chyba że przepisy szczególne przewidują okres dłuższy.

§ 17. 1. Kobiecie ciężarnej ubiegającej się o przyznanie przerwy w pracy przed porodem przychodnia wydaje zaświadczenie stwierdzające przewidywaną datę porodu.

2. Przewidywaną datę porodu określa lekarz przychodni stosując odpowiednio przepisy § 5 i 7.

§ 18. 1. Kobiecie ubiegającej się o przyznanie przerwy w pracy po porodzie wydaje się zaświadczenie stwierdzające datę odbytego porodu.

2. Do wydania zaświadczenia określonego w ust. 1 jest właściwy:

- 1) ordynator oddziału — w razie odbycia porodu w szpitalu,
- 2) lekarz (położna) przychodni — w pozostałych przypadkach.

3. W zaświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, stwierdza się równocześnie okres pobytu kobiety w szpitalu (izbie porodowej).

§ 19. Orzeczenie o stanie zdrowia w postępowaniu o przedłużenie okresu zasiłków przewidzianych w przepisach o ubezpieczeniu na wypadek choroby i macierzyństwa wydaje komisja lekarska w przychodni na wniosek lekarza leczącego, a dla chorego pozostającego w zakładzie opieki zdrowotnej zamkniętej — komisja lekarska tego zakładu na wniosek właściwego ordynatora.

§ 20. 1. Do zadań kierownika zakładu społecznego służby zdrowia w zakresie nadzoru nad orzecznictwem należy w szczególności:

- 1) zarządzenie powtórnego badania lekarskiego osoby, której dotyczy orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy,
- 2) wykonywanie wrywkowej kontroli działalności lekarzy (lekarzy dentystów, starszych felczerów, felczerów) i komisji lekarskiej w zakresie orzecznictwa i organizowanie instruktażu w tym zakresie,

- 3) analizowanie działalności orzecznicznej zakładu na podstawie wyników kontroli określonych w pkt 2, dokumentacji i materiałów statystycznych,
- 4) udzielanie opinii w sprawach orzecznictwa.

2. Powtórne badania lekarskie (ust. 1 pkt 1) kierownik zakładu społecznego służby zdrowia zarządza:

- 1) z własnej inicjatywy, jeżeli wydane orzeczenie budzi uzasadnione wątpliwości,
- 2) na uzasadniony wniosek kierownika zakładu pracy, w którym zatrudniona jest dana osoba, bądź
- 3) na żądanie organu sprawującego nadzór nad orzecznictwem o czasowej niezdolności do pracy.

3. Powtórne badania lekarskie przeprowadzają:

- 1) komisje lekarskie w składzie dwóch lekarzy, jeżeli chodzi o orzeczenie wydane przez komisję lekarską lub kierownika zakładu, lub
- 2) odpowiednio lekarz lub lekarz dentyista wyznaczony przez kierownika zakładu, jeżeli nie zachodzą okoliczności określone w pkt 1.

4. W wyniku powtórnego badania lekarskiego:

- 1) stwierdza się zasadność wydanego orzeczenia bądź
- 2) ustala się odpowiednio krótszy okres czasowej niezdolności do pracy, z tym że orzeczony okres musi obejmować co najmniej dzień, w którym przeprowadzono badania lekarskie.

5. W przypadku określonym w ust. 4 pkt 2 zatrzymuje się wydane uprzednio zaświadczenie i wydaje się nowe zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy, o czym zawiadamia się kierownika przychodni, w której zatrzymane zaświadczenie zostało wystawione, oraz kierownika zakładu pracy.

§ 21. Do zadań kierownika komórki organizacyjnej zakładu społecznego służby zdrowia (kierownika poradni, ordynatora oddziału) w zakresie nadzoru nad orzecznictwem należy w szczególności:

- 1) wykonywanie bieżącego fachowego nadzoru nad działalnością podległych lekarzy (lekarzy dentyistów, starszych felczerów, felczerów) w zakresie orzecznictwa i prowadzenie systematycznego instruowania w tym zakresie,
- 2) czuwanie nad prowadzeniem prawidłowej dokumentacji orzeczeń i sprawozdawczości w tym zakresie,
- 3) udzielanie podległym lekarzom (lekarzom dentyistom, starszym felczerom, felczerom) konsultacji w dziedzinie orzecznictwa.

§ 22. Komisje lekarskie w przychodniach kontrolują prawidłowość orzeczeń przedstawionych im w celu przedłożenia, a ponadto:

- 1) udzielają opinii w zakresie orzecznictwa,
- 2) instruują i doszkalają lekarzy (lekarzy dentyistów, starszych felczerów, felczerów) w zakresie orzecznictwa,
- 3) analizują orzeczenia i przedstawiają swoje wnioski właściwemu do spraw zdrowia i opieki społecznej organowi prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej.

§ 23. 1. Zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy wydane pracownikowi objętemu opieką przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej przez inny zakład społeczny służby zdrowia powinno być zarejestrowane we właściwym zakładzie przemysłowej służby zdrowia niezwłocznie po przekazaniu tego zaświadczenia przez zakład pracy.

2. Przepis ust. 1 dotyczy również decyzji nakazujących pracownikowi objętemu opieką przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej wstrzymanie się od pracy w związku ze zwalczaniem chorób zakaźnych, jeżeli decyzja taka została wydana przez lekarza (felczera, starszego felczera, pielęgniarkę) nie będącego pracownikiem tej przychodni.

§ 24. 1. Jeżeli rejestrowane zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby obłożnej nasuwa uzasadnione podejrzenie co do jego zasadności, kierownik zakładu przemysłowej służby zdrowia zarządzi przeprowadzenie kontroli stanu zdrowia pracownika przez lekarza, który po zbadaniu pracownika, w razie stwierdzenia iż pierwotnie orzeczony okres niezdolności do pracy jest zbyt długi, postępuje w sposób określony w § 20 ust. 5.

2. Z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli stanu zdrowia pracownika obłożnie chorego może wystąpić organ do sprawowania nadzoru nad orzecznictwem o czasowej niezdolności do pracy.

§ 25. 1. Na wniosek kierownika zakładu pracy kierownik zakładu przemysłowej służby zdrowia jest obowiązany oddelegować lekarza tego zakładu służby zdrowia do przeprowadzenia kontroli stanu zdrowia pracownika obłożnie chorego przebywającego w domu, jeżeli pracownik ten uzyskał zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy z zakładu społecznego służby zdrowia przeznaczonego dla ogółu ludności.

2. Lekarz oddelegowany przez kierownika zakładu przemysłowej służby zdrowia, jeżeli po zbadaniu stanu zdrowia pracownika, o którym mowa w ust. 1, stwierdził, że pierwotnie orzeczony okres niezdolności do pracy jest zbyt długi, postępuje w sposób określony w § 20 ust. 5.

§ 26. 1. Organy do spraw zdrowia prezydium rad narodowych wykonują nadzór nad organizacją i poziomem orzecznictwa w zakładach społecznych służby zdrowia.

2. Organy do spraw zdrowia mogą zlecić wykonywanie zadań określonych w ust. 1 wyznaczonym przez siebie zakładom społecznym służby zdrowia oraz lekarzom (lekarzom dentyistom) wykonującym nadzór specjalistyczny.

§ 27. Właściwość i tryb wydawania decyzji nakazujących wstrzymanie się pracownika od pracy w związku ze zwalczaniem chorób zakaźnych regulują przepisy o zwalczaniu tych chorób.

§ 28. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą orzekania o czasowej niezdolności do pracy w związku z leczeniem uzdrowiskowym.

§ 29. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 8 lutego 1964 r. w sprawie orzekania o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. z 1964 r. Nr 7, poz. 44 i z 1966 r. Nr 49, poz. 303).

§ 30. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*